

κι' ὄλοι σ' ἐμέ τὰ εἰδείχναν καὶ αὐθαδῶς ἐγέλων...
κάπου ἐκεῖ διέκρινα θαρρῶ καὶ τὸν Σεμτέλον
γελῶντα καὶ κραυγαζόντα «Καρατομήσατέ τον !
βαρὺς ἄς πῆση πέλεκυς σ' αὐτὸν τὸν Περικλέτον».

Μὰ νά ! καὶ ὁ Μαυρομαρᾶς μετ' ἐρυθρᾶς πορφύρας
καὶ με' ὀημίου πελεκυὶν εἰς τὰς γυμνάς του χεῖρας
ἐκ τῶν τριχῶν τῆς κεφαλῆς βιαίως με' ἀρπάζει
κι' ἐπάνω 'στο' ἰκρίωμα ὡς γίγας με' τινάζει,
ἐνῶ παντοῦ ἤκούετο ἀπαίσίως τις γέλως
κι' ἐχειροκρότει ἐξαλλος ὁ κύριος Σεμτέλος,
προφέρων καὶ Λατινικούς ἐπικηδεῖους στίχους

ὡσάν σπανὸς φραγκόπαπας με' ἀλλοκότους ἤχους.
Πλὴν ὅταν ἐν ὀνόματι τοῦ καθιστώτος νόμου
μ' ἐκάρφωσεν ὁ δῆμιος ἐπὶ τῆς λαιμητόμου,
καὶ δίχως κἄν ἡ ὄψις του τὸ χρῶμά της ν' ἀλλάξη
ὡς πρόβατον ἀπολωλὸς ἀνέβη νὰ με' σφάζη,
ὦ ! τότε ἀνεπήδησεν ἐξαίφνης ἐκ τῆς κλίνης
κι' ἐξω φρενῶν ἐφώναξα μετὰ κραυγῶν ὀδύνης :
« Ἄλλη φορὰ ἐντάλματα 'στὰ χεῖρι μου δὲν πιάνω,
μὴ με' καρατομήσετε καὶ δὲν τὸ ξανακάνω ».

ὦ ! πόσον τῶναιρον αὐτὸ βερὺ καὶ μαῦρον ἦτο !...
τὸ ἐνθυμοῦμαι, κύριοι, κι' ἀκόμη τώρα φρίττω.

Π.—Καὶ πῶς τὰ καλοπέρασες 'στὴν 'Εξεταστική σου ;
πολύ ἐνδιαφέρομαι νὰ μάθω κι' ἀποκρίσου.

Φ.—Τὰ περὶ ταύτης, Περικλῆ, θὰ ἴδῃς ἀνωτέρω,
καὶ νῦν ἄς ὁμιλήσωμεν διὰ τὰ περαιτέρω.

Δασκάλοι ἐπλημμύρισαν καὶ δρόμους καὶ πλατείας,
καὶ βλέπεις γύρω σου μορφὰς χαλκόχρους καὶ παντοίας,
ὁ ἓνας μ' ἓνα π α ρ ν τ ε σ σ ο ὕ, ὁ ἄλλος μ' ἓνα σάλι,
αὐτὸς με' κίτρινο βρακὶ καὶ σκούφια 'στο' κεφάλι,
ἄλλος με' πράσινα γηαλιὰ καὶ πράσινο καστόρι,
κι' ὄλοι θαρρεῖς πῶς ἐρχονται ἀπὸ τὸ Γκαζοχωρι.

Κι' ἀκούεις πιά νὰ συζητῆ ἐκεῖνο τὸ μελίσσι :

« Ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς ἐμὲ θὰ διορίσῃ. »

« Ὅχι σοῦ λέγω, κύριε διορισμὸν δὲν πέρνεις,
καὶ εἰς τὸν δρόμον τοῦ Ἑρμοῦ ἀδίκως βόλταις φέρνεις. »

« Ἐσένα σὲ μετέθεσαν εἰς τὴν Κυπαρισσιαν. »

« Κι' ἐσένα 'στὴν Καπερναοὺμ τὴν παραθαλασσίαν. »

« Σὲ βεβαιῶ διορισμὸν Σχολάρχου πῶς θὰ πάρω. »

« Δὲν ξέρεις τί σοῦ γίνεται καὶ τὸν κακὸ σου φλάρο. »

Καὶ με' τὰς μεταθέσεις των καὶ τοὺς διορισμοὺς των
ἀδιακόπως, Περικλῆ, στριφογυρνᾷ ὁ νοῦς των,
καὶ ὁς του πιά τρεχάματα 'στοῦ ὑπουργοῦ τῆς σκάλας,
καὶ συνωθοῦνται ἀναμιξὶ δασκάλοι καὶ δασκάλας,
καὶ γίνετ' ἓνα π α τ ι ρ ν τ ι καὶ μιὰ ἐργολαβία,
ἐνῶ ὁ Ρώμας ἐφθασε ἀπὸ τὴν Μολδαυία.

Π.—Κι' ὁ κύριος Ζυγομαλᾶς εἰς ὄλ' αὐτὰ τί κάνει ;
Φ.—Φουρνίζει διατάγματα φρικτὰ 'στὸν Δεληγιάννη,
κι' αὐτὸς ὡς ἀνορθόγραφα εὐθύς τὰ στέλλει 'πίσω,
καὶ τέλος πάντων δὲν 'μπορῶ νὰ ἐξακολουθήσω.

Π.—'Αλήθεια κάτι ἄκουσα πῶς ἔκαμαν κι' οἱ Χιώταις.

Φ.—'Αγρίεψαν, βρέ Περικλῆ, κι' ἐκεῖν' οἱ πατριώταις,
καὶ ἀνωτύμως γράμματα 'στους προὔχοντάς των στέλλουν
καὶ με' ἀγρίας ἀπειλὰς τοιαῦτα παραγγέλλουν :

« Μισέ Μπουρλῆ, μισί Τζαννῆ, διαβόντρου γυιοὶ κι' οἱ ἄλλοι
φουρτοῦνα θὲ νὰ καταβῆ 'στο' κλούβιο σας κεφάλι »

καὶ ἂν εἰς τὰ κριτήρια τὰ Χιώτικα ἐν 'μποῦνε,

καὶ οἱ Κατῆδες Τουρκικὰ 'στῆς δίκαις μας 'μιλοῦνε,

ἐν θὲ νὰ 'ὄητενε ποτές 'στο' σπῆτι σας χαῖρι,

καὶ θὰ σὰς πάρ' ὁ διάτανος τὴν τσάτσα καὶ τὸν κύρη.

Μιὰ δυναμίτι—ὠχονοῦς—τὴν Χιό μας θὲ ν' ἀνάψῃ,

κι' ἐμεῖς θὰ πᾶμε 'στο' Τσεσμέ μὴν τύχη καὶ μὰς κάψῃ.

Καὶ τώρα κρῖνε, Περικλῆ, ἐκ τούτων τῶν γραμμάτων

τὴν σοβαρὰν κατάστασιν τῶν ἐθνικῶν πραγμάτων,

κι' ἀφοῦ κι' οἱ Χιώταις ἀναψαν κι' αὐτὸ τὸ καλοκαῖρι,

τοῦ Ἑλληνοσ ὁ τράχηλος ζυγὸν δὲν ὑποφέρει.

Π.—Κι' ἐγὼ εἶμ' Ἕλληνας, Φασουλῆ, ἀλλὰ σὲ ὑποφέρω...
ὄρσε λοιπὸν ὀρὸ καπελιᾶς δι' ὄλα τ' ἀνωτέρω.

Τοῦ Ρωμῆου μας τὸ γραφεῖο—μέσα 'στο' τηγασαρεῖο
τοῦ Σταυριανοῦ κατέβη —κι' ἀπὸ τοῦδε συνορεύει
με' τῆς βρώμας τῶν Χαυτείων—μ' ἓνα κάποιον Φαρμακεῖον,

Καφενὲ τῶν Ἐὐ Φρονούντων—νύκτα 'μέρα συζητούντων,
με' μπακάληδες καμπόσους, —κατσα-ζῆδες ἄλλους τόσους,
μ' οὐρητήρια, σαντούρια —καὶ μιὰ μάνδρα με' γαϊδούρια.